ISSN 1896-6110

DOBRA NOWINA

TYGODNIK PARAFII PW. CHRYSTUSA DOBREGO PASTERZA W POZNANIU NA OGRODACH

XXVI NIEDZIELA ZWYKŁA 28.09.2025 - NUMER 38/2025(1283)

Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 8300 3548 0001

EWANGELIA Łk 16,19-31

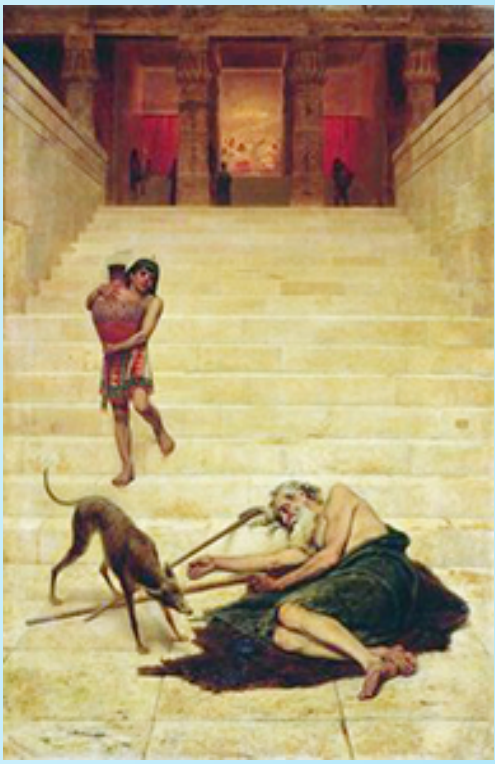

Jezus powiedział do faryzeuszów: ”Żył pewien człowiek bogaty, który ubierał się w purpurę i bisior i dzień w dzień świetnie się bawił. U bramy jego pałacu leżał żebrak okryty wrzodami, imieniem Łazarz. Pragnął on nasycić się odpadkami ze stołu bogacza; nadto i psy przychodziły i lizały jego wrzody. Umarł żebrak i aniołowie zanieśli go na łono Abrahama. Umarł także bogacz i został pogrzebany. Gdy w Otchłani, pogrążony w mękach, podniósł oczy, ujrzał z daleka Abrahama i Łazarza na jego łonie. I zawołał: „Ojcze Abrahamie, ulituj się nade mną i poślij Łazarza; niech koniec swego palca umoczy w wodzie i ochłodzi mój język, bo strasznie cierpię w tym płomieniu”. Lecz Abraham odrzekł: „Wspomnij, synu, że za życia otrzymałeś swoje dobra, a Łazarz przeciwnie, niedolę; teraz on tu doznaje pociechy, a ty męki cierpisz. A prócz tego między nami a wami zionie ogromna przepaść, tak że nikt, choćby chciał, stąd do was przejść nie może ani stamtąd do nas się przedostać”. Tamten rzekł: „Proszę cię więc, ojcze, poślij go do domu mojego ojca. Mam bowiem pięciu braci: niech ich przestrzeże, żeby i oni nie przyszli na to miejsce męki”. Lecz Abraham odparł: „Mają Mojżesza i Proroków, niechże ich słuchają”. Tamten odrzekł: „Nie, ojcze Abrahamie, lecz gdyby kto z umarłych poszedł do nich, to się nawrócą”. Odpowiedział mu: „Jeśli Mojżesza i Proroków nie słuchają, to choćby kto z umarłych powstał, nie uwierzą

Komentarz Dobrej Nowiny

Przypowieść o bogaczu i Łazarzu jest jedną z najbardziej poruszających opowieści Jezusa. Nie chodzi w niej o sam fakt posiadania bogactwa czy biedy, lecz o obojętność serca. Bogacz nie został potępiony za to, że miał pieniądze, ale za to, że nie zauważył człowieka leżącego u jego bram. Codziennie przechodził obok Łazarza i nie zrobił nic, aby ulżyć jego cierpieniu. To grzech zaniechania – brak miłości wobec bliźniego. Zauważmy, że Jezus po imieniu nazywa jedynie Łazarza. Bogacz pozostaje anonimowy. To symbol: w oczach ludzi bogacz był kimś, ale w oczach Boga bez miłości nie miał imienia, nie miał wartości. Łazarz, choć wzgardzony i odrzucony, znajduje miejsce w sercu Abrahama. Dla Boga ważny jest nie status społeczny czy konto bankowe, lecz wrażliwość i otwartość na drugiego. Przepaść, która w wieczności dzieli bogacza od Łazarza, rodziła się już za życia. To bogacz sam zbudował mur obojętności i wygodnictwa. Abraham mówi mu wprost: „Mają Mojżesza i Proroków, niechże ich słuchają”. Słowo Boże wystarczy do nawrócenia, jeśli człowiek otworzy na nie serce. Nawet cud zmartwychwstania nie przekona kogoś, kto uparcie zamyka się na głos Pana. Dziś Ewangelia pyta nas: kogo mijamy obojętnie? Czy widzimy biednych, samotnych, chorych, tych, którzy potrzebują wsparcia materialnego, ale też dobrego słowa i obecności? Bogactwem może być czas, uwaga, serdeczność – nie tylko pieniądze. Przypowieść kończy się mocnym ostrzeżeniem: jutro może być za późno. Teraz jest czas, by zobaczyć w drugim człowieku oblicze Chrystusa. By nie budować przepaści, lecz mosty miłosierdzia.

ŚWIĘCI ARCHANIOŁOWIE

Archaniołowie Michał, Gabriel i Rafał - trzej wielcy posłańcy Boga - to postaci bliskie sercu wiernych. Każdego z nich przedstawiam oddzielnie, aby czytelnik mógł poznać ich rolę, a także odnaleźć w ich postawach inspirację do modlitwy i życia.

Archanioł Michał

Michał, którego imię znaczy „Któż jak Bóg?", ukazany jest w Piśmie Świętym jako przywódca zastępów niebiańskich i obrońca ludu Bożego. Jego wizerunek z mieczem i wagą symbolizuje zarówno duchową walkę ze złem, jak i ostateczne rozliczenie sprawiedliwości. W Księdze Apokalipsy (12,7–9) staje na czele anielskiego wojska i zwycięża smoka, co czyni go symbolem odwagi i niezłomnej wiary. Dla Kościoła jest orędownikiem w trudach, opiekunem tych, którzy stają w obronie słabszych, oraz patronem w momentach duchowego zagrożenia. W modlitwach prosimy Michała o odwagę moralną, o zdolność rozeznania i o pomoc w zmaganiu się z pokusami. Jego postawa przypomina, że walka duchowa wymaga zarówno zaufania Bogu, jak i wytrwałości w czynieniu dobra. Jego święto 29 września gromadzi wspomnienie wiernych, a tradycyjne modlitwy proszą go o obronę w chwili zagrożenia. Wspominając Michała, Kościół przypomina o powołaniu do obrony prawdy i o potrzebie modlitwy za tych, którzy narażają życie, by chronić innych.

Archanioł Gabriel

Gabriel — „Bóg jest moją siłą" — pojawia się w scenach zwiastowania, niosąc Boże słowo i wezwanie do współpracy z planem zbawienia. To on zwiastował Zachariaszowi narodzenie Jana Chrzciciela, a Maryi ogłosił tajemnicę Wcielenia. Gabriel ukazuje, że Bóg przemawia przez konkretne osoby i wydarzenia; jego posłannictwo jest zaproszeniem do słuchania i przyjmowania Bożych znaków. W ikonografii towarzyszy mu lilia — znak czystości — lub trąba zwiastująca nadejście ważnej nowiny. Dla ludzi wierzących Gabriel jest przykładem dyspozycyjności wobec Bożego wezwania: uczy, by rozpoznawać chwile łaski, odważnie odpowiadać na Boże „tak" i działać w zgodzie z Ewangelią. Jego obecność zachęca do modlitwy o światło potrzebne do rozeznania powołania i do odwagi w realizacji Bożych planów. Jego posłannictwo ma wymiar także pastoralny: to budzący nadzieję znak, że Bóg wybiera słabych i posyła im towarzyszy łaski. Wspomnienie Gabriela pomaga wiernym otworzyć serce na Boże prowadzenie i odczytywać zwykłe wydarzenia jako możliwe miejsca spotkania z Bogiem.

Archanioł Rafał

Rafał, którego imię znaczy „Bóg uzdrawia", ukazuje miłosierdzie Boga wobec człowieka. Najpełniejsze świadectwo jego posługi znajdujemy w Księdze Tobiasza, gdzie jako przewodnik i uzdrowiciel towarzyszy Tobiaszowi w podróży, leczy jego ojca i wskazuje drogę ku pełniejszemu życiu. Rafał jest patronem chorych, pielgrzymów i lekarzy, symbolem Bożej opieki nad ciałem i duszą. Jego działania uczą, że uzdrowienie wymaga współdziałania łaski i ludzkiej pokory: trzeba zaufać, przyjąć pomoc i podjąć konkretne kroki ku uzdrowieniu. Motyw podróży w opowieści o Tobiaszu jest także metaforą duchowej wędrówki: Rafał prowadzi, wspiera i wskazuje znaki Bożej obecności w zwykłych wydarzeniach życia. W modlitwie prosimy go o wstawiennictwo w chorobie, o odkrywanie Bożych dróg i o dar uzdrowienia dla ciała i serca. W opowieści o Tobiaszu kluczowy jest szczegół użycia części ryby do wyleczenia wzroku — symboliczne przypomnienie, że Boże lekarstwo potrafi użyć prostych, ziemskich środków. Rafał uczy cierpliwości i pokory w procesie uzdrowienia: Bóg działa przez małe gesty i przez ludzi, których stawia na naszej drodze.

Przedstawienie tych archaniołów będzie pomocą w pogłębieniu modlitwy: abyśmy, wzorem ich postaw, odważnie stawali w prawdzie, słuchali Bożych wezwań i z nadzieją przyjmowali uzdrowienie, które Bóg ofiarowuje nam. Niech pamięć o tych archaniołach towarzyszy nam także w codziennej modlitwie: powierzajmy im nasze lęki, prośmy o światło rozeznania i dziękujmy za otrzymane pomocne znaki. Wspomnienie ich inspiruje do czynienia dobra i ufnego oddania życia Bogu. Prośmy ich o opiekę nad rodzinnymi drogami i służbą bliźnim.

Maksym Trocenko

Czas zbawienia
Liturgia w codzienności

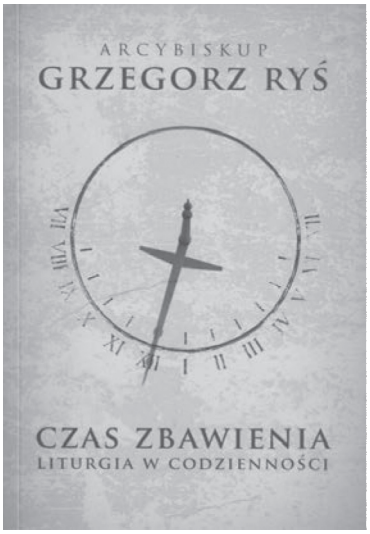

Kardynał Grzegorz Ryś to wszystkim znany ceniony rekolekcjonista zakochany w Słowie Bożym. Z wykształcenia i zamiłowania historyk Kościoła. Umiejętnie łączy działalność publicystyczną i naukową z byciem duszpasterzem. Sposób w jaki wyjaśnia Biblię dotyka najgłębszych i najważniejszych wymiarów, trosk i pragnień człowieka. Książkę Czas zbawienia opublikował w 2020 roku jeszcze jako Arcybiskup. Książka ta to opowieść o nawróceniu. Autor z właściwą sobie wnikliwością wczytuje się w teksty biblijne oraz liturgię by wydobyć to, co jest najistotniejsze w przeżywaniu wiary. Na nic pójdą nasze wysiłki związane z przestrzeganiem norm, obrzędów, zwyczajów, jeśli nie będzie żywej relacji z Jezusem, jeśli nie poddamy się Jego miłości. Powtarza autor za św. Pawłem: " Nie zmarnujcie czasu łaski, bo teraz jest czas zbawienia." Pokazuje nam jak ważna jest nasza modlitwa do Ojca. Jeśli mówimy Ojcze nasz, to tak naprawdę nasze słowa trafiają do Ojca dopiero wtedy, kiedy w nas osiągają to, co zamierzały. Jakie jest zamierzenie ***Modlitwy Pańskiej ?*** Zamierzenie jest takie, byśmy się stali dziećmi Boga. W naszym byciu z Bogiem najważniejsze jest to, jaka jest ta relacja; wcale nie musimy znać odpowiedzi na wszystkie pytania. Za to jest pytanie, czy my w stosunku do Boga jesteśmy jak dzieci w stosunku do Ojca, do Taty? Czy jest w nas pierwotna postawa ufności? Kiedy mówimy Modlitwę Pańską - kiedy mówimy do Boga "Ojcze", kiedy chcemy się poddać sile tej modlitwy, żeby nas przekształcała w dzieci Boga - doświadczamy, że jest w nas dyspozycja do oddania się Mu - chcemy powiedzieć Bogu: Zrób to! Uczyń nas ludźmi pokoju.
Zrób to! Daj, żebym mógł kochać swoich nieprzyjaciół.
Zrób to! Daj, żebym mógł się modlić za tych, którzy mnie prześladują.
Zrób to! Niech to słowo modlitwy, której nas nauczyłeś, okaże się silne we mnie, przekształcające mnie.
Znajdźmy dzisiaj czas , żeby odnaleźć w naszej myśli ludzi, z którymi ostatnio nie po drodze, których traktujemy jak swoich przeciwników, uważamy za swoich wrogów, o których myślimy , że są nam nieprzyjaźni. Znajdźmy taki moment - być może przy modlitwie wieczornej - żeby się za nich pomodlić. Taki moment, żeby poczuć w sobie tę siłę Modlitwy Pańskiej. Poddajmy się sile tej modlitwy, słowo nie dociera do Ojca bezowocnie.
Książka była wydana w związku z Wielkim Tygodniem, ale treść i wartość jej jest ponad czasowa i powinna być dla nas "drogowskazem" prowadzącym nas w życiu przez wszystkie dni w roku, aby nieustannie powierzać swoje życie Ojcu.

Ewa Wika w służbie Maryi

Dobra Nowina

REDAKTORZY NACZELNI 25-LECIA

W związku z 25. rocznicą powstania naszego parafialnego Tygodnika, w kolejnych tygodniach chcemy przypomnieć sylwetki redaktorów naczelnych, którzy przez lata dbali o jego rozwój. Niech to będzie jeden z wymiarów przygotowania do wspólnego świętowania, które będzie miało miejsce w sobotę 29 listopada 2025 roku. Zapraszamy wszystkich, którzy tworzyli wspólnotę „Dobrej Nowiny" do kontaktu z redakcją: redakcja.dobranowina@gmail.com
Na początku wspominamy ks. Tomasza Słomińskiego. Był on założycielem i pierwszym redaktorem naczelnym „Dobrej Nowiny". Posługiwał jako wikariusz w naszej parafii w latach 1999-2005. Święcenia kapłańskie przyjął w 1993 roku, jego pierwszą parafią była parafia pw. Matki Bożej Miłosierdzia w Swarzędzu, gdzie pracował duszpastersko dwa lata. W 2005 roku, po sześcioletniej posłudze w naszej parafii, skierowano go do posługi wikariusza w Kościanie.

MYŚL TYGODNIA

Miłość podtrzymuje i ożywia wiarę,
bez czynnej miłości wiara jest martwa.
św. Jan Maria Vianney

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

XXVI NIEDZIELA ZWYKŁA

28. 09. 2025 R.

Nabożeństwa różańcowe w październiku codziennie dla dorosłych, młodzieży i dzieci o godz. 17.30. Rozważania poprowadzą: w poniedziałek - dzieci, we wtorek – szafarze, w środę – Żywy Różaniec, w czwartek – Caritas Parafialna,
w piątek - Czciciele Miłosierdzia Bożego, w sobotę i niedzielę – Kapłani i S. Pallotynki, po różańcu Msza św.

W najbliższą środę S. Teresa posługująca w biurze parafialnym obchodzi imieniny. Msza św. w intencji solenizantki w środę o godzinie 7.30.

W czwartek o godz. 18.30 w kościele spotkanie szafarzy komunii św. i ministrantów seniorów w sali parafialnej

W tym tygodniu przypada I czwartek, piątek i sobota miesiąca. Spowiedź pierwszopiątkowa, od 16.00 do 18.00 dla dzieci, młodzieży i dorosłych. Komunia św. od godz. 16.00 do 17.30 co pół godziny. W I piątek o godz. 7.30 Msza św. z konferencją – zapraszamy szczególnie czcicieli Miłosierdzia Bożego naszej parafii, w sobotę 7.30 Msza św. i nabożeństwo pierwszosobotnie – tego dnia nie będzie wieczorem nabożeństwa różańcowego.

W I pierwszy piątek i I sobotę odwiedzimy chorych z sakramentami św. Prosimy o zgłoszenie chęci przyjęcia kapłana do czwartku włącznie w godzinach otwarcia biura parafialnego.

W przyszłą niedzielę w naszej parafii – Niedziela Misyjna. Gościć będziemy Siostry Klawerianki. Po Mszy św. będą rozprowadzały pamiątki misyjne. Będzie też kawa z misji.

Człowiek jeden ciałem i duszą

Człowiek, stworzony na obraz Boży, „jest równocześnie istotą cielesną i duchową”. To słowa naszego Katechizmu. Autor biblijny tę samą prawdę wyraża językiem symbolicznym i mówi, że „Bóg ulepił człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia, wskutek czego człowiek stał się istotą żywą”. Możemy zatem powiedzieć, że człowiek jest z woli Bożej istotą złożoną: że ani nie jest duszą uwięzioną w ciele, ani też ciałem przez duszę opanowanym. Jest zatem człowiek stworzeniem złożonym z duszy i ciała. Powołuje się nasz Katechizm na źródła biblijne i stwierdza jednoznacznie, że „pojęcie dusza” często oznacza w Piśmie świętym życie ludzkie lub całą osobę ludzką. Oznacza ono także to wszystko, co w człowieku najbardziej wewnętrzne i najbardziej wartościowe; to co sprawia, że człowiek jest w sposób najbardziej szczególny obrazem Pana Boga: dusza oznacza pierwiastek duchową w człowieku. Katechizm mówi, że „ciało uczestniczy w godności obrazu Bożego; jest ono ciałem ludzkim właśnie dlatego, że jest ożywiane przez duszę duchową, i cała osoba ludzka jest przeznaczona, by się stać w Ciele Chrystusa świątynią Ducha”.
Na zakończenie dzisiejszych naszych rozważań przywołajmy jeszcze dwa stwierdzenia naszego Katechizmu: „Jedność ciała i duszy jest tak głęboka, że można uważać duszę za formę ciała; oznacza to, że dzięki duszy duchowej ciało utworzone z materii jest ciałem żywym i ludzkim; duch i materia w człowieku nie są dwiema połączonymi naturami, ale ich zjednoczenie tworzy jedną naturę”. Inaczej mówiąc, człowiek jest jeden ciałem i duszą, za swoje postępowanie, zatem odpowiada cały człowiek wobec Pana Boga. I drugie stwierdzenie: „Kościół naucza, że każda dusza duchowa jest bezpośrednio stworzona przez Boga - nie jest ona produktem rodziców – i jest nieśmiertelna; nie ginie więc po jej oddzieleniu się od ciała w chwili śmierci i połączy się na nowo z ciałem w chwili ostatecznego zmartwychwstania

Opr. Wiesław Grzybek

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU
www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110
REDAKCJA: ***Naczelny:*** ks. Bartosz Rojna; ***Zastępca naczelnego:*** Martyna Rajch; ***Redakcja:*** Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Ewa Baran **Współpraca:** ks. kan. Tomasz Morasz, **Adres redakcji:** ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,
e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.
Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.